

De Roeping van Broeder Willem.

over de stille, witte bloemen van de grote, veropengebloeide plompen, die zachtjes heen en weer wiegden met de lichte wind.

Op eens zwom de zon in een teerrode nevel, al zou ze eerst uren later gaan dalen. . . . „Ende siet! Het drongh hem weere, het drongh hem so wonder! Hi voelde: hi en mocht niet langher marren. . . ! 't Was of hi weer die stemmen uut den hemel hoorde, die hem maenden om haesteliken te gaen naer dat veld van Groeninghen, waer die Vlaminghen sedert den middach vochten.”

En tegen het grote glanzende licht, dat nu reeds als een vuurbal blakerde tussen de hoogste takken, zag hij langs een kromming achter de elzen een ruiter naderen op een reusachtige bruine ruïn.

Hij kwam, op de andere oever van het rievierdje, uit de richting van Tiel, en reed stapvoets, heel langzaam, onder de olmen van de baan — een slanke gedaante tegen goudrood geblaart.

Willem tuurde aandachtig in de verte, en toen de ruiter nader kwam, herkende hij een broeder van de karmelieter orde met de wijde kap op de lichtbruine pij.

En de vreemde daalde de hellende, licht-groene berm af, en voorzichtig, eerst met de voorpoot de diepte peilend, stapte het paard langzaam door de golfjes, die zachtjes opkabbelden tegen het riet. . . .

Toen de monnik aan de overzij was gekomen, sprong hij vrolijk en vlug uit het zaal en trad met uitgestoken handen naar Willem, „die, snelliken recht ghespronghen, sin eighine oghen niet en coste gheloven,” toen hij in de jonge karmeliet, die met zijn vrolijke licht-bruine ogen en het zachte haar, kroezend onder het wijde kaproen, al heel weinig gelek op een kloosterling, zijn eigen broeder Janne herkende, die zijn kap terugsliep op de licht-bruine pij en hem, hartelik opgewonden, de beide bruine handen schudde. . . .

„Godt ghroete di, mijn broeder,” sprak hij, „soe hebbic di dan toch ghevonden. . . . Mi dochte, ic soude di op den weghe wel ghemooten! Wi hadden in onsen Cloestere al over enighe weken die boscepe vernomen, dat die ewighe viant naer Vlaenderen quam. Ende mi hevet gisteren onsen heerabt naer

Brugghe ghesonden met ene boscepe aen den gheleerden fisiciin der stede, here Raepsaet, om sine hulpe te vraeghene bi enen broeder die krank es,

„Ende, Willem, dan hebbic te Brugghe den uittocht ghesien van alle die Heren ende borgheren der Poorte, die saemen uptrocken ter herevaart.

„Ende in den morghen, terwilen die broeders alle noch sliefen, bennic, sonder anderweg oerlof te vraghene, up desen orse utet Cloester ghereden. Segghet mi, Willem: hebst du oec weere die stemmen vernomen? Aen mi es heden ende inden vorighen nachten de hemelsce Jonckvrou verscenen, ende weeromme hebbic die crigheren ghesien in de luchten. Ende, o mijn broeder, noch heughet mi die dach, doe die oude fisiciin Raepsaet ons eenmael verhaelde, dat doe hi bi hem werd gheroepen voer die laetste assistensie, de stervende Maerlant een visioen gehad hadde. . . . Ende herimmers du di noch sine woorden? . . . „Dit, o Bulscamp,* dit es die dach, dattic di bloedich sach?” . . .

De broeders hadden nu weer hun paarden bestegen. Willems merrie mankte niet meer, nu de kei verwijderd was uit haar voet, en hennikte vrolijk om beurt met haar nieuwe makker, die zijn kop ver voorover boog naar de hare, haar zachtjes met trillende neusvleugels beruikend.

„Laten wi ons toch haesten, mijn broeder,” zei Janne. „Laten wi ons haesten! Wi comen te late” . . .

En voort, altoort maar vlogen de huizen, de bomen, de kerken langs den weg.

En wéer was 't of ze op hen wachtten, of ze wisten, dat ze komen zouden. . . . Ja, ze kwamen hen te gemoet. . . ; ze naderden, — groetten hen even met stil geruis van blären, met het slaan van een uur op een klok van brons; — en voorbij waren ze — wech, — achter hen weggestorven in een stuivende gouden wolk van zand.

* * *

Langzaam, in een blauwe droom van lijnen, eerst wegnevelend vaag, langs de deinende kim; duideliker dan, scherper omgetrokken,

*) 20 Aug. 1297 werden de Vlamingen, onder Willem van Gulik, te Bulscamp bij verraad overwonnen.